

Studsmaalsbogens nuværende Indretning havde ledet til mange Forbrydelser, og han ansøgte det som en Grund til at vedtage den foreslåede Forandring. Jeg vil ikke modsigge, at Studsmaalsbogens Indretning har givet Anledning til Forbrydelser, men jeg anseer det for umuligt ved Lovbestemmelser at forhindre, at de, der ville begaae Forbrydelser, begaae saadanne. Har et Tjenestethende Lyst til at begaae Forfalskninger, vil det naturligtvis ikke undlade at foretage saadanne, fordi det ikke har den Leilighed dertil, der nu gives det. Derfor man overhøret vil foretage Forandring i § 59 i Thyndeloven, hvorved det er tilladt Husbonden at skrive Studsmaal i Studsmaalsbogen, kan jeg vel ogsaa nok være tilbøielig til at gaae ind paa en Forandring af Paragraphen, men det skulde da være en Forandring af den, hvorved det bestemt paalægges Husbonden, at han skulde give Thyndet Studsmaal, saaledes som dette havde for- tjent det.

Liebe: Det forekommer mig ligesom den fjerde ærede Taler, at det foreliggende Lovfor- slag ikke egner sig til at fremmes her i Thinget. Den Omstændighed, som den første ærede Taler (Dresing) fremdrog i sit Foredrag, at der her er Spørgsmaal om en ganske enkelt Vædring i en stor, almindelig Lov, der for ikke mange Aar siden er passeret Rigsdagen og da har været Gjenstand for ubørlig Drøf- telse, er allerede af Betydning. Hvis der skulde foretages nogen Vædring i den omhandlede Lov, er det rimeligt, at der kunde være andre Punkter, der kunde fortjene at komme under Overveelse, men det foreliggende enkelte Punkt, som man bestandig kommer tilbage til, synes mig at være for lidet til i en saa særdeles Grad at fortjene at drage Opmærksomheden hen paa sig. Jeg vilde dog ikke finde denne Betragtning afgjørende, naar der ibrigt kunde opnaaes Noget ved Lovforslaget. Heller ikke vilde den Betragtning være afgjørende for mig, at man aabenbart, hvad ogsaa den første ærede Taler fremhævede, idet man sigter til for det flette Thynde at afværge de unndgaaelige Føl- ger af et daarligt Studsmaal, kommer til at træde noget ibrigt for det gode Thyndes In-

teresse og ogsaa for Husbondens Interesse, der vistnok dog ikke fortjener at oversees. Heller ikke denne Omstændighed vilde jeg, som sagt, finde afgjørende, naar der kunde opnaaes No- get ved Lovforslaget; thi saa vilde jeg sige, at der alligevel kunde være Grund til at gaae ind paa det. Men jeg seer ikke rettere, end at Lovforslaget er overflødigt, uhensigtsmæssigt og uskikket til at naae det Siemed, hvortil det stiler.

Lovforslaget er overflødigt. Det Væsent- ligste deri forekommer mig nemlig at være, at der siges, at ingen offentlig Myndighed maa i Studsmaalsbogen gjøre nogensomhelst anden Paategning eller Tilførsel end de i Thynde- loven udtrykkelig foreskrevne. Dette forekom- mer mig at være det Væsentligste, fordi det ganske vist har været Tilfældet, at Ansøfles i Studsmaalsbogen om, at Vedkommende har været arresteret, om Doms Libelse, om vægte Tødsel, om Fattigforsørgelses Ydelse osv. have kunnet være hindrende for Thyndet. Hvis alt- saa Lovforslaget skulde være nødvendigt for at forhindre det Slags Ansøfles, saa vilde jeg sige, at der var nogen Grund til at komme med et saadant Lovforslag; men det er jo slet ikke saa. Medens dette Lovforslag i den samme Skikkelse, hvori det nu foreligger, eller i alt- fald i en derfra ikke meget forskjellig Skikkelse i en Række af Aar har været paa Dagsordenen, er der jo foregaaet Noget, for at afhjælpe den omtalte Mangel, og, naar et Par ærede Med- lemmer — jeg troer, at det var det ærede Medlem i min Nærhed fra 2den Kreds (Thal- biker) og et andet æret Medlem fra Sjælland (S. Andersen) — have gjort opmærksom paa den Erklæring, der tidligere er bleven afgiven af en Domstol her i Kjøbenhavn om det Væ- klagelige i, at der i saa Henseende forholdtes paa den sørnævnte Maade, og have frem- bragt Forholdet med, at Domme og Frem- læggelser i Retten indførtes i Studsmaalsbo- gerne, da har denne Side af Sagen jo ikke mere nogen Betydning. Der er jo, som mange af de ærede Medlemmer ville vide, i Aaret 1865 ad administrativt Veit truffet Bestem- melser derimod. Justitsministeriet har jo nem- lig i Aaret 1865 i tvende Circulæres paalagt Politimestrene, at de i Studsmaalsbøgerne